

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6To/26/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120010035
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emil Dubňanský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8120010035.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Emila Dubňanského a sudcov JUDr. Petra Farkaša a JUDr. Rastislava Vargu, PhD. L.L.M., MBA na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. septembra 2022, v trestnej veci obž. A. A. pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na 138 písm. b) Tr. zákona, § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 14. marca 2022 sp.zn. 6T/2/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. A..

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 14. marca 2022 sp.zn. 6T/2/2020 bol obžalovaný A. A. uznaný vinným zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na 138 písm. b) Tr. zákona, § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. e), ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase v období od roku 2006 minimálne do 1.7.2019 v mieste trvalého bydliska v B. C. D. E. F. X a inde sa opakovane slovne vyhrážal ublížením na zdraví a zabitím v tom čase svojej manželke G. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., D. E. F. X slovami „zničím ťa, zabijem ťa, nevyšetří ťa už žiaden lekár a pripravím ťa o deti, keď nebude po mojej vôli“, kde sa jej takto naposledy vyhrážal dňa 14.06.2019 a taktiež ju dlhodobo od roku 2006 minimálne do 1.7.2019, obmedzoval v jej obvyklom spôsobe života, a to tým, že jej zakazoval sa stretávať a telefonovať s rodinou, taktiež jej zakazoval chodiť s kolegami z práce na obedy, kontroloval jej súkromný mobilný telefón, pričom toto jeho správanie vzbudilo u poškodenej dôvodnú obavu o jej život a zdravie, že vyhrážky o zabití aj uskutoční a taktiež ju dlhodobo prenasledoval spôsobom, že ju obmedzoval v jej obvyklom spôsobe života.

Za to mu bol uložený § 360 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona pri existencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 6 (šesť) mesiacov a 7 (sedem) dní.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákon bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď odvolanie obžalovaný, ktoré neskoršie prostredníctvom obhajcu odôvodnil tým, že základným predpokladom pre zákonné rozhodnutie je správne zistenie skutočného stavu veci. Zákon preto ukladá orgánom činným v trestnom konaní povinnosť zistiť objektívnu pravdu. Cituje § 2 ods. 5 Tr. por., pričom obžalovaný má za to, že orgány činné v trestnom konaní sa týmito

zásadami pri svojom rozhodovaní dôsledne nespravovali, navyiac, súd pochybil pri hodnotení vykonaných dôkazov, ktoré nezodpovedá zásadám uvedených v § 2 ods. 6 Tr. por. Jeho skutkové závery sú nejasné, nepresvedčivé a nepreskúmateľné, pretože z prevzatých formulácií nevyplýva, ktoré skutočnosti bral za preukázané a ktoré nie a prečo. Podľa ustálenej súdnej praxe pod pojmom nebezpečné vyhrážanie je také konanie, ktoré musí byť takej intenzity a kvality, že dôvodne vzbudzuje obavu o život, zdravie iného. Z hľadiska zavinenia v zmysle § 15 Tr. zák. uvedený prečin vyžaduje úmysel páchatel'a porušiť záujem chránený Tr. zákonom a tento úmysel je potrebné preukázať. Z výpovede sv.-poškodenej nemožno utvoriť jednoznačný záver, pretože poškodená dobrovoľne bez náležitého dôvodu vyhľadala osobu, v ktorej mala pociťovať obavy. Navyiac v čase, kedy malo dôjsť k páchaniu trestnej činnosti boli manželmi a je pochopiteľné, že konanie niektorého z manželov nebolo podľa predstáv toho druhého, teda mohlo ísť o povahový nesúlad, ktorý nezakladá pojmové znaky tr. činu – vyhrážania a prenasledovania. V tejto súvislosti okresný súd vychádzal a zhodnotil neustále upravujúce a doplňujúce výpovede poškodenej, pričom neodlíšil prejavy, pri ktorých mohli byť použité „silné slová“, ale tieto neboli postavené na reálnych podkladoch a základoch, a teda neboli spôsobilé vzbudiť u inej osoby dôvodnú obavu o jej život. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie 1T/73/2020, kde poškodená aplikuje tú istú výpoveď. Miesta činu sú tie isté napr. pred obch. MAX a celkovo časovo je to totožné ku skutkom, u ktorých bol oslobodený napr. 13.6.2019 str.10 a str.4 napadnutého rozhodnutia, kde uviedla rôzne okolnosti opisu čo sa v uvedený deň udialo. Je zrejmé, že konanie poškodenej voči obžalovanému je len z dôvodu riešenia BSM, kde majú rozdielne názory. Z doposiaľ vykonaného dokazovania naplnenie skutkových podstát tr. činov nebolo dostatočne preukázané, pretože neexistuje záver o skutočnom priebehu skutkového deja. Skutok podľa vznesenia obvinenia a obžaloby bol v neurčenom čase roku 2006 avšak v napadnutom rozhodnutí skutok v čase 2006 do 1.7.2019. V zmysle trestného zákona a trestného poriadku nemožno skutok upravovať ani inak meniť. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. v celom rozsahu zrušil a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu I. stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne ho spod obžaloby oslobodiť.

Z vyjadrenia poškodenej G. A. podaného prostredníctvom jej splnomocnenkyne k dôvodom odvolania obžalovaného vyplýva, že táto má za to, že odôvodnenie obžalovaným napadnutého rozsudku obsahuje všetky zákonné náležitosti podľa § 168 ods. 1 TP. Súd I. stupňa v ňom uviedol všetky relevantné skutkové okolnosti, ktoré vyšli v priebehu trestného konania najavo. Riadne vykonal všetky navrhované dôkazy, ktoré aj riadne vyhodnotil, a to vrátane tých, ktoré navrhla obhajoba. Pokiaľ obžalovaný namietal, že v prejednávanej trestnej veci nebol preukázaný jeho úmysel porušiť spoločenský záujem chránený v § 360 a § 360a TZ, tu poukazuje najmä na výpoveď poškodenej, ktorá bola priamo, osobne, v domácom prostredí i na pracovisku, pravidelne a dlhodobo vystavená nepríjemným, obmedzujúcim, agresívnym prejavom obžalovaného, vyplývajúcich zo zjavne bezdôvodnej žiarlivosti. Znaleckým dokazovaním z odvetvia psychológie bolo preukázané, že obžalovaný je emočne labilný, ľahko sa vytočí, je nezrelej emotivity, egocentrický, popudlivý, nesprávne usudzuje o realite, paranoidne skresľuje skutočnosti a má obsedantné žiarlivostné myslenie. Rovnako bola u obžalovaného zistená tendencia javiť sa v lepšom svetle a disimulovať problémové správanie. Vo vzťahu k poškodenej vystupuje ako nadriadený k podriadenej. Vyššie uvedená charakteristika obžalovaného zodpovedá jeho správaniu, ktoré poškodená dlhodobo v manželstve s obžalovaným zažívala. Skutočnosť, že obžalovaný tvrdí, že on problémy vo vzťahu s poškodenou nevnímal a tieto podľa jeho vyjadrení začali až keď poškodená začala pracovať v Privat banke, iba potvrdzujú jeho psychologický a psychiatrický profil, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný absolútne nevníma vlastné chyby a zlyhania, je voči poškodenej direktívny, kontroluje ju a je spokojný len vtedy, keď sa poškodená správa podľa jeho požiadaviek a vo všetkom mu vyhoví. Chce ju úplne ovládať, kontrolovať všetky oblasti jej života, jej myslenie. Zakazoval jej slušivo sa obliekať, líčiť, používať parfém, chodievať s kolegami na obedy, zúčastňovať sa športových hier a iných akcií organizovaných zamestnávateľom poškodenej, stretávať sa s rodinou, známymi, kolegami, či kamarátmi. Musela sa pravidelne u obžalovaného hlásiť, kde je, ak sa náhodou zdržala v práci alebo po práci na nákupe v obchode a pod. V ďalších častiach vyjadrenia poškodená popisuje jej spolužitie s obžalovaným, kedy bola takmer dennodenne vystavovaná vrtochom a šikanovaniu zo strany obžalovaného. Časom vznikali nepríjemné hádky, ktoré obžalovaný vystupňoval až do agresívnych výstupov a vyhrážok o tom, že poškodenú zničí, pripraví ju o deti, zabije. Vierohodnosť poškodenej, tak všeobecná, ako aj osobitná, bola znalkyňou z odvetvia psychológie vyhodnotená, ako veľmi vysoká. Znalkyňa nezistila u poškodenej snahu skresľovať svoju výpoveď a poškodiť obžalovanému. Následne rozoberá pojem nebezpečné vyhrážanie, k čomu predkladá vlastnú argumentáciu a to aj s ohľadom na dokazovanie vykonané tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, ktoré bližšie rozoberá s ohľadom na konanie obžalovaného. Popiera, aby mala údajne osobne kontaktovať a vyhľadať obžalovaného a kontaktovala

ho iba telefonicky, výlučne za tým účelom, aby jej obžalovaný umožnil prehlásiť si platbu za energie. Poškodená zároveň nesúhlasí s tvrdením obžalovaného, že by jej konanie (zrejme má na mysli podanie trestného oznámenia v prejednávanej veci) bolo motivované nezhodami ohľadne vyporiadania ich BSM. Vzhľadom na uvedené fakty a skutočnosti navrhla odvolaciemu súdu, aby o odvolaní obžalovaného rozhodol tak, že ho podľa § 319 Tr. poriadku ako nedôvodné zamietne, a to tak vo vzťahu k výroku o vine, ako aj vo výroku o treste.

Na základe takto podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V prieskumnom konaní bolo zistené, že prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní vykonal v dostatočnom rozsahu dokazovanie týkajúce sa skutku uvedeného v obžalobe okresného prokurátora a boli vykonané dôkazy v rozsahu potrebnom a postačujúcom na zistenie a ustálenie skutkového stavu veci a to zákonným spôsobom, pričom procesné strany sa ani v rámci odvolacieho konania vykonania ďalších dôkazov nedomáhali. Zabezpečené dôkazy boli okresným súdom vyhodnotené v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Tr. poriadku a skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozsudku sú odrazom výsledkov dokazovania, s ktorými sa krajský súd stotožnil a tieto považuje za správne a z dôvodu neopakovania tam uvedených skutočností v celom rozsahu naň odkazuje.

Rozsudok súdu prvého stupňa obsahuje rozsiahle a podrobné odôvodnenie, v ktorom je vyložené, ktoré skutočnosti boli vzaté za dokázané a o ktoré dôkazy sa prvostupňový súd opieral a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Úplnosť vykonaných dôkazných prostriedkov vytvorila vo veci nevyhnutný základ na záverečnú myšlienkovú činnosť aj odvolacieho súdu, ktorá spočívala v zhodnotení dôkazov v zmysle uvedených zásad vyplývajúcich z § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Z obsahu odôvodnenia rozsudku vyplýva, že uvedené hodnotenie dôkazov neodporuje základným princípom logického myslenia.

Aj podľa názoru krajského súdu výrok o vine obžalovaného je možné ustáliť predovšetkým na základe výpovede poškodenej G. H. (ex manželky obžalovaného), ktorá okrem iného popisovala svoje spolužitie s obžalovaným, ich vzájomné vzťahy, neustále vyhrážanie sa, že ju zničí, zabije, pripraví ju o prácu a deti, že ju nevyšetrí už žiaden lekár a urobí jej zo života peklo, kde z takéhoto konania obžalovaného mala poškodená strach a pociťovala obavu o svoj život. Taktiež podrobne rozoberala aj konanie obžalovaného spočívajúce v jej sledovaní, zakazovaní stretávania sa a telefonovania s inými ľuďmi-rodinou, zakazovaní chodenia na obedy s kolegami, kontrolovania a prehľadávania jej kabelky, mobilu, skrine, výpisov z banky, oblečenia, nohavičiek, či sa voňavkuje, holí a podobne. Keď to chcela riešiť rozvodom, tak jej obžalovaný povedal, že ju zabije a preňho to neskončí a zabije aj toho, koho si nájde. Chodil za ňou do práce a keď prišla z práce, tak musela obžalovanému hneď zavolať, že prišla domov.

Taktiež svedkyňa I. C. popisovala vzájomný vzťah medzi poškodenou a obžalovaným, že bola svedkom nepríjemných telefonátov, keď poškodená dala telefón na hlasný odposluch, kedy obžalovaný nadával poškodenej, urážal ju a vie, že ich aj sledoval a stalo sa, že keď išli na obed a keď opustili budovu, v tom momente mala poškodená telefonát, kde jej neslušne nadával. Poškodená jej hovorila aj o to, že jej obžalovaný kontroloval výpisy z účtu, osobné veci, kabelku, mobil. V zhode s výpoveďou poškodenej je aj výpoveď mal. A. A., ktorý potvrdil, že počul ako otec vraví mame, že keď pôjde do basy, tak jej zo života spraví peklo a že raz alebo dvakrát, keď sa hádali, otec zakusol ústami do líca mamu- poškodenú. On, keď sa hádali, šiel radšej do svojej izby.

MUDr. Kornélia Fabišiková, znalkyňa z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria, pritom u obžalovaného konštatovala paranoidnú poruchu osobnosti, kde osoby trpiace touto poruchou sa vyznačujú skôr ovládaným a dominantným predstavám, ktoré strhávajú ich emotivitu a jednanie úzko vymedzeným smerom na úkor ostatných snáh a záujmov a takéto osobnosti môžu byť náchylné k patologickej žiarlivosti a ich neprimerané sebavedomie často vedie k prílišnej vzťahovačnosti.

Znalkyňa z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a dospelých, Mgr. Alena Fecková, zistila pri vyšetrovaní obžalovaného, že jeho emotivita je nezrelá, egocentrická, málo stabilizovaná,

iritabilná a popudlivá. Myslenie je často zaplavené emóciami, čo vedie k nesprávnemu usudzovaniu a paranoidnému skresľovaniu skutočností a žiarlivostnému obsedantnému mysleniu. V jeho správaní sú prítomné tendencie k direktivite, kontrole, sledovaniu, agresivite, disimulácii problémového správania. Obžalovaný má súčasne tendenciu javiť sa v lepšom svetle a disimulovať problémové správanie. Vzťah obvineného k poškodenej je nerovnocenný, ako nadriadeného k podriadenej, vykazuje známky nezrelosti, závislosti, so zvýšenou potrebou pozornosti, citlivosťou na odmietnutie a neschopnosťou reciprocitu v dôsledku nedostatočnej empatie a zvýšeného egocentrizmu.

Z lekárskeho správ zo dňa 06.07.2011 a 11.09.2009 vyplýva, že poškodená mala byť fyzicky napadnutá obžalovaným, pri ktorých utrpela tam popísané zranenia (opuch a palpačná bolesť palca, odrenina pravej ušnice, hematómy ramena vľavo 8x5cm a 1x2 cm).

Odvolačný súd zároveň na tomto mieste poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku týkajúce sa hodnotenia týchto výpovedí súdom prvého stupňa, kde súd presvedčivo zdôvodnil prečo a na základe akých skutočností a okolností vyhodnotil tieto výpovede za pravdivé a osvojujú si tam uvedené závery v ďalšom naňho odkazuje.

Z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že ustanovenie prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 Tr. zákona poskytuje trestno-právnu ochranu pokojnému občianskemu spolužitiu pred jeho hrubým narušením a to konaním, ktoré vzbudzuje dôvodné obavy o život, zdravie alebo spôsobenie inej ťažkej ujmy. Či ide o vyhrážanie spôsobilé vzbudiť u iného dôvodnú obavu, je nutné posúdiť so zreteľom na všetky konkrétne okolnosti prípadu. Je potrebné brať do úvahy povahu vyhrážky, porovnať fyzické a povahové vlastnosti páchatel'a s fyzickými a povahovými vlastnosťami poškodeného, ich vzájomný vzťah a podobne. Pod dôvodnou obavou je potrebné rozumieť vyšší stupeň tiesnivého pocitu zo zla, ktorým je vyhrážané. Dôvodná obava však nemusí vzniknúť, vyhrážanie však musí byť objektívne spôsobilé vzbudiť takúto dôvodnú obavu, preto nie je nevyhnutné, aby u poškodeného skutočne vznikla dôvodná obava uvedeného charakteru. Taktiež je potrebné skúmať, či vyhrážanie bolo doprevádzané chovaním, ktoré ilustrovalo odhodlanie páchatel'a vyhrážky splniť a z tohto bude potom možné vyvodiť, či vyhrážka bola spôsobilá vzbudiť dôvodnú obavu. Podľa názoru krajského súdu znak spočívajúci vo vyhrázaní obžalovaného nie je možné obmedziť len na vlastný obsah slovného vyhlásenia a jeho spôsobilosť resp. nespôsobilosť vzbudiť dôvodnú obavu, ale je potrebné ho vykladať aj v spojení s ďalším konaním a prejavmi obžalovaného, ktoré by potom bolo, resp. nebolo možné vnímať ako vyhrážky spôsobilé vzbudiť u poškodeného takúto obavu.

V odbornej literatúre sa nebezpečné prenasledovanie (§ 360a Tr. zákona), obťažovanie inej osoby, jej zastrašovanie či vyhrážanie označuje pojmom stalking. Medzi typické prejavy správania páchatel'a stalkingu sa radí najmä kontaktovanie osoby proti jej vôli, vyhľadávanie jej osobného kontaktu, kontaktovanie osoby prostredníctvom iných osôb, tzv. stalking by proxy, resp. iné obmedzenie osoby spočívajúce v zhoršení kvality jej života. Páchatel' svojím dlhodobým prenasledovaním niektorým zo spôsobov uvedených v písmenách a) až e) § 360a ods. 1 Trestného zákona vzbudzuje dôvodnú obavu iného o jeho život alebo zdravie alebo o život alebo zdravie jemu blízkej osoby, alebo podstatným spôsobom zhoršil kvalitu jeho života. Jedna z foriem protiprávneho konania spočíva aj v obmedzovaní poškodenej osoby v jej obvyklom spôsobe života [§ 360a ods. 1 písm. e) Trestného zákona]. Za obmedzovanie v obvyklom spôsobe života podľa § 360a ods. 1 písm. e) Trestného zákona treba považovať také obmedzenie doterajšieho života poškodeného, ku ktorému dôjde proti jeho vôli nežiaducimi zásahmi páchatel'a do sféry jeho osobného, rodinného, ale i profesionálneho života alebo aj do všetkých týchto sfér naraz. Môže ísť o obmedzenie v rovine záujmovej, kultúrnej, športovej a podobne, ale i o obmedzenie spoločných činností s rodinnými príslušníkmi poškodeného, napríklad s jeho deťmi, keď poškodený nebude môcť v dôsledku prenasledovania páchatel'om vykonávať svoje obvyklé aktivity alebo budú tieto aktivity podstatne narušené. Rozhodujúce pritom bude vždy hľadisko subjektívne pociťovanej ujmy poškodeného, hoci určitým spôsobom objektivizované, nie teda hodnotenie podľa akéhosi "spriemerovaného" obvyklého spôsobu života. Objektívna stránka trestného činu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 Trestného zákona spočíva v dvoch základných častiach. Prvá časť predstavuje všeobecný opis objektívnej stránky, druhá časť predstavuje alternatívne vyjadrené konania a pre naplnenie skutkovej podstaty sa vyžaduje naplnenie aspoň jedného tohto alternatívne vyjadreného konania v spojitosti s prvou časťou objektívnej stránky tejto skutkovej podstaty. Prvá časť objektívnej stránky predstavuje všeobecný opis skutkovej podstaty a vyžaduje kumulatívne splnenie dvoch znakov: a) dlhodobé prenasledovanie iného, a to b) takým spôsobom, že to môže vzbudiť dôvodnú obavu o jeho

život alebo zdravie, život alebo zdravie jemu blízkej osoby alebo podstatným spôsobom zhoršiť kvalitu jeho života. Pritom následok v bode b) je stanovený alternatívne buď ako možnosť vzbudenia dôvodnej obavy o život alebo zdravie poškodeného, resp. jemu blízkej osoby, alebo ako možnosť zhoršenia kvality života poškodeného podstatným spôsobom. Pre naplnenie skutkovej podstaty sa vyžaduje naplnenie aspoň jedného takto alternatívne vyjadreného konania pod písm. a) až e) v spojitosti s prvou časťou objektívnej stránky tejto skutkovej podstaty. V tomto prípade predstavovalo druhú časť skutkovej podstaty konanie uvedené v písm. e). Všeobecne možno povedať, že iné obmedzovanie poškodeného v jeho obvyklom spôsobe života predstavuje akékoľvek konanie, ktoré je svojím charakterom i následkami schopné naplniť prvú časť objektívnej stránky. Táto zákonná konštrukcia [písm. e), pozn.] je pomerne vágna a neurčitá, ale účelom tejto neurčitosti je možnosť orgánov činných v trestnom konaní stíhať konanie, ktoré nespĺňa žiadne zo zákonom špecifikovaných konaní [písm. a) až d)] a napriek tomu má charakter nebezpečného prenasledovania (za súčasného splnenia materiálneho korektívu prečinu v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona).

Odvolací súd konštatuje, že z takto vykonaného dokazovania a na základe vyššie uvedeného potom vyplynulo, že obžalovaný spáchal skutok v takom rozsahu ako je ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

Konanie obžalovaného bolo po právnej stránke zákonným spôsobom kvalifikované ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Trestného zákona s poukazom na 138 písm. b) Tr. zákona, § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. e), ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, keďže obžalovaný svojím konaním popísaným v skutkovej vete ako aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, naplnil po subjektívnej a objektívnej stránke obligatórne náležitosti súdených trestných činov.

Prvostupňový súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zaoberal aj poľahčujúcimi a priťažujúcimi okolnosťami, pričom zistil existenciu ako poľahčujúcej okolnosti - obžalovaný doposiaľ viedol riadny život (§ 36 písm. j/ Trestného zákona) tak aj priťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona - dopustil sa viacerých trestných činov a pri ukladaní trestu postupoval v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zákona, s čím sa stotožnil aj krajský súd.

Okresný súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery vychádzal jednak z hodnotenia osoby obžalovaného a jednak závažnosti činu. S poukazom na hore uvedené skutočnosti možno konštatovať, že okresný súd v rámci všeobecných zásad platných pre ukládanie trestov dostatočne vyhodnotil všetky okolnosti, ako aj momenty, ktoré ovplyvňujú požiadavku ochrany spoločnosti a občanov pred páchaním takejto trestnej činnosti, pričom zväžil aj okolnosti na strane obžalovaného. Krajský súd sa preto stotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa ohľadne výšky trestu a má za to, že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na 6 mesiacov a 7 dní, zodpovedá zásadám pre ukládanie trestov, ako z pohľadu individuálnej, tak aj z pohľadu generálnej prevencie

Zákonu zodpovedajúce je aj rozhodnutie prvostupňového súdu o spôsobe výkonu uloženého trestu. Vychádzajúc z vyššie uvedené je teda rozhodnutie okresného súdu o tom, že výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovaný vykoná v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia zákonné. Odvolací súd konštatuje, že boli splnené zákonné podmienky pre výkon takejto trestu, vzhľadom na to, že obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním tohto trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného s týmito sa krajský súd nestotožnil a odkazuje na vyššie uvedené skutočnosti a okolnosti, ktorými sa riadil pri preskúmaní napadnutého výroku o vine, pričom na základe z hora uvedených dôkazov, mal aj odvolací súd za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku, z ktorého bol uznaný za vinného. Aj keď obžalovaný namieta, že súd nepostupoval správne pri hodnotení dôkazov, je potrebné poukázať na to, že poškodená vo vzťahu k spáchanému skutku vypovedala konzistentne, bez žiadnych významných rozporov a ňou uvádzané skutočnosti a okolnosti spáchanej trestnej činnosti boli verifikované aj ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi- výsluchmi svedkov a znalcov. Nemal preto ani krajský súd dôvod neuveriť takto učinenej výpovedí poškodenej, ktorá usvedča obžalovaného zo spáchaných prečinov. Podstatou podaného odvolania je totiž snaha obžalovaného dosiahnuť, aby krajský súd prehodnotil vykonané dôkazy a na základe iného hodnotenia v intenciách

požiadavky obžalovaného dospel k odlišným skutkovým záverom, než aké urobil prvostupňový súd. Je ale potrebné konštatovať, že skutkový stav bol okresným súdom na podklade vykonaného dokazovania zistený správne a následne bol aj zákone subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona.

Krajský súd sa nestotožnil ani s odvolacou námietkou týkajúcou nemožnosti upravovať alebo meniť skutok. Už aj v zmysle ustálenej súdnej praxe vyplýva, že nutnosť zachovania totožnosti skutku neznamena, že skutková veta musí byť rovnaká od vznesenia obvinenia do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, keďže táto musí reagovať na skutočnosti zistené dokazovaním v priebehu trestného stíhania a v tomto ohľade môže dochádzať v jednotlivých štádiách trestného konania aj k jej zmene či úprave ako dôsledku vykonaného dokazovania. Podstatu skutku tvorí konanie páchatel'a a následok týmto konaním spôsobený, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, prípadne oboje budú zhodné aspoň čiastočne, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach. Teória ani prax nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami uvedenými v obžalobnom návrhu a výrokom rozhodnutia súdu. Postačí zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami. Súd totiž musí prihliadať na tie zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania. Totožnosť skutku pritom podľa názoru odvolacieho súdu zostala aj po jeho úprave prvostupňovým súdom totiž zachovaná.

K dovolacej námietke prednesenej obhajcom obžalovaného v rámci konečného návrhu krajský súd poznamenáva, že predmetné rozhodnutie o oslobodení obžalovaného (rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/73/2020 zo dňa 16.02.2021 v spojení s uznesením Krajského súdu 3To/11/21) sa týka inej trestnej veci ako aj iného časového obdobia, ako je tomu v prejednávanom prípade. Samotná skutočnosť, že obžalovaný bol v inej trestnej veci oslobodený spod obžaloby za obdobné konanie právne kvalifikované ako prečin nebezpečného vyhrážania nie je/nemôže byť samo o sebe okolnosťou spôsobilou prívodiť oslobodenie obžalovaného aj v tejto trestnej veci, keďže v teraz súdenom prípade konajúce súdy vychádzali a skutkový stav ako aj záver o vine obžalovaného ustálili na podklade inej dôkaznej situácie ako tomu bolo vo vyššie zmieňovaných rozhodnutiach.

V dvojinštancnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa. K ďalším odvolacím námietkam obžalovaného, pokiaľ ide o samotné hodnotenie dôkazov, krajský súd na základe preskúmania odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa a na základe štúdia predloženého spisového materiálu dospel k záveru, že okresný súd sa správne, logicky a presvedčivo vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre jeho rozhodnutie.

To boli podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd riadny opravný prostriedok obžalovaného vyhodnotil ako nedôvodný a jeho odvolanie zamietol postupom podľa § 319 Tr. poriadku.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.